

bedsfortabelse og efter Omstændighederne tillige med Fængsel eller Bøde“, medens der i § 8 staar, at der straffes med „Bøde eller Fængsel, efter Omstændighederne tillige Embedsfortabelse“. Det har jo i den juridiske Verden nogen Betydning, i hvilken Orden man bruger sine Ord, og hvorfor skal Straffen sættes paa den Maade, at Embedsfortabelsen sættes først i den ene Paragraf, medens Bøde eller Fængsel sættes først i den anden Paragraf? Jeg tror derfor, at Flertallet har Ret, naar det har sagt, at under alle Omstændigheder skal Embedsfortabelse sættes sidst. Og det ville de Herrer ogsaa kunne forstaa, det kan jo nemlig være, at vedkommende Minister allerede er gaaet af, man kan derfor ikke begynde med at sige: du skal dømmes til Embedsfortabelse. Dette er ganske vist kun Smaating, men jeg nævner dem for at vise, at der er Punkter i Regeringsforslaget, som trænge til at omredigeres.

Det samme er Tilfældet, naar der er Tale om Strafansvar i de to Paragraffer. Jeg opholder mig da først ved § 7, der taler om Afholdelsen af Statsudgifter, der ikke ere bevilgede. Det staar i Grundloven, at saadanne Udgifter har en Minister ikke Lov til at afholde. Det er klart, at naar man kommer til Folketinget, og Folketinget siger: Du har afholdt denne Udgift, men vi bryde os ikke om at tiltale dig, thi vi finde den stemmende med vore Ønsker, saa er den Sag ude af Verden. Men komme vi til næste Trin, og han skal tiltales, saa har Lovforslagets § 7 søgt at sige, naar han skal straffes. Hvornaar skal han da straffes? Han skal straffes, naar han med en saadan Udgifts Afholdelse „har forbundet den Hensigt at undrage den paagældende Skatteopkrævning eller Udgiftsafholdelse fra Kongens eller Rigsdagens Beslutning“. Er det nok, mine Herrer? Er det virkelig nok? Maatte man ikke sige: selv om han ikke har forbundet den Hensigt dermed, men dog har gjort det alligevel i den Tro, at det kunde gaa, saa skal han maaske dog straffes. Og hvor tør man saa føje til yderligere, at han endvidere kun skal straffes, hvis han har handlet med Bevidsthed om, at han ikke kunde faa det paagældende Udgiftsbeløb bevilget af Rigsdagen. Ja, jeg vilde aldrig gaa saa vidt, at jeg vilde sige om en Minister, at naar han af et eller andet Fejlsyn paa en Ting er kommen til at gøre noget, som han ikke burde have gjort, men der ikke var sket nogen stor Ulykke ved det o. s. v., saa

ved jeg ikke, om jeg da vilde sige, at han skulde straffes. Men at indskrænke hans Ansvar kun til de Tilfælde, hvor han har handlet med Bevidsthed om, at han ikke kunde faa Rigsdagens Samtykke, vilde jeg aldrig finde rigtigt. Husk paa, hvad man der lader ham have Lov til! Naar han siger: Ja, jeg troede nok, at det kunde gaa, derfor gjorde jeg det, og jeg havde Haab om, at det vilde lykkes mig, saa er han straffri, thi han har ikke handlet med Bevidsthed om, at han ikke kunde faa Rigsdagens Samtykke. Er det rigtigt at føje den Bestemmelse til?

Maa jeg dernæst pege paa, hvorledes det samme Forhold udtrykkes i § 8, hvor der er Tale om Forseelser ved en foreløbig Lovs Udstedelse. Der nøjes man ikke med at sige, at Ministeren skal straffes, hvis han har vidst, at han gik imod Rigsdagen; der føjes udtrykkelig til: „have vidst eller dog have maattet anse det for overvejende sandsynligt, at den ikke kunde ventes... billiget af Rigsdagen“. Det maatte da ogsaa staa om hans Afholdelse af Statsudgifter, men dér skal man være fri, selv om han maatte anse det for overvejende sandsynligt, at han ikke kunde faa Udgifterne bevilgede; han skal dog være fri for Straf. Er det rigtigt?

Jeg tror, at Mindretallet og Venstre i Folketinget ved at følge det Forslag, som vi her tale om, ville komme til at gøre Tilføjelser til Grundloven, som Grundloven ikke har ment, og komme til at træffe Bestemmelser, som man siden vil komme til at fortryde. Jeg tror endvidere, at vi her ere inde paa et Omraade, hvor vi søge at definere Ting, som vi maa lægge i Domstolenes Hænder. Det maa være Domstolene, som, naar vedkommende tiltales, sige: har du mere eller mindre strafskyldig, mere eller mindre bevidst, i god eller slet Tro gjort det, og saa dømme ham derefter. Det er ikke for at komme uden om Grundloven, at jeg er med til det Forslag, som Flertallet stiller, men jeg kan ikke se, at dette kan skrives bedre, end Grundloven har skrevet det, og hvorfor saa sige andet end: hvis du overtræder Grundloven, saa skal du straffes. Jeg har spurgt atter og atter i Udvalget: kunne de Herrer svare mig paa dette Spørgsmaal, men jeg har ikke faaet Svar derpaa. Det kan være, at den højtærede Justitsminister kan sige, om Lovforslagets Ord ere rigtige, om de kunne beholdes, det venter jeg altsaa nu paa.

Min Ulyst til at stemme for § 8 i Regeringsforslaget er ikke saa stærk som min